

Burns Katalin

Esőcsinálás

Burns Katalin
(1976, Budapest)
író, zenész

A Gazda, aki időszerűnek érezte, hogy a búzát szétválogassa az ocsútól, most egy pesti spiriközpontban tartotta a csapatépítést. A nyelviskola alkalmazottai és külsősei itt gyűltek össze, egy alig bútorozott alagsori terem füstölős félhomályában. A két recepciós, a pénzügyesek és a nyelvtanárok egymás mellé teregették a jogamatracokat a földön, és ki zokniban, ki mezít-lábasan várta a Gazda megjelenését.

A Gazda évek óta építgette a nyelviskolát. Éppen öt éve történt, hogy ujját végigvezette az A/2. szintű angol nyelvkönyv hatvanharmadik oldalán, és a szenvedő szerkezet anyaga az ujjbegyén át a fejébe teleportálódott. Tudta, hogy ebből fog meggazdagodni, ezért fogta magát, és levédette az ujjal tanulás módszerét. Egybe nyitattott két polgári lakást Pest belvárosában, paravánokkal apró fülkéket választott le a tágas szobákon belül, felvette a személyzetet, és nekikezdett a nyelvtanárok toborzásának. Akit a módszer kíváncsivá tett, az maradt egy évet, aztán a legtöbben távoztak. Erre a természetes folyamatra segített rá a Gazda a csapatépítéssel, ahol az alkalmatlanok maguktól kihullottak a rostán.

A Gazda törökülésbe helyezkedik a földön, megvárja, amíg elhal az alapzaj.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy ültünk mi már így együtt valahol – kezdi, egyenként végignézve az arcokon. – Talán egy hajó legénysége voltunk a háborgó tengeren. Vagy meg lehet, hogy rabszolgalázadást robbantottunk ki. Meg vagyok győződve arról, hogy döntő esemény kötött össze minket valaha, egy elmúlt létformában.

A recepciós Timi maga elé mered, mint aki-nek a rabszolgalázadás gondolatára felsejlik valami a tudata mélyén. Aztán inkább felpillant, tekintete a pénzügyes Istvánéval találkozik a kis terem túlfelén, aki viszont azonnal lesüti a szemét. Teljes passzivitásba burkolózik, térdét átölelve ül a matracán, barna zoknija a sarkán lyukas. Így élt túl öt csapatépítést. Hiába kapott háromszor is ingyenes lehetőséget a szintfelmérésre és egy családi bérletet, minden alkalommal óvatosan kihátrált.

Timi saját lila jogamatracát hozta el a csapatépítésre. Eddig egyéni vállalkozásban volt jogoktató, reméli, hogy egy felfutóban lévő nyelviskola recepciósaként legalább annyija lesz, hogy havonta egyszer színházba mehet. Ezen a ponton még nem tudja, hogy a lila matracnak a búza és ocsú szempontjából semmi jelentősége. A Gazda értékelése szerint Timi már hetek óta a szürke zónában van. István is odakerült valamikor, még az első magvetés idején, de, akár egy faj mutációs példánya az evolúció során, kifejlesztette magában az átlátszóság képességét.

A Gazda levezényel három kör „Amerikából jöttem” játékot, majd hangot vált, és megkezdte előadását a világ alapvető törvényszerűségeiről. Akár egy leolvasó gépezet, a Gazda érzékeli az alkalmazottakban felgyülemelő, egyelőre kimondatlan kérdéseket. Kihajtja a fehér táblát, ahol filccel sorakoznak a nevek, mindannyiuk nevei, egy táblázat függőleges tengelye mentén.

A Gazda már nem ül vissza törökülésbe. Filccel a kezében járkal, a tekintete mindenkin megpihen egy percig, aztán hátat fordít, hogy X-et tegyen a táblázat valamelyik sorába.

Atyaég, rezzen össze Timi, ahogy a Gazda tekintete továbbvándorol róla. Nem írt beszámolót, pedig lelkiismeretesen letesztelte az ujjbeggyel olvasás módszerét, hogy aztán a recepción hitelesen tudja ajánlani az érdeklődőknek. Sőt, a Gazdától emailben már egy figyelmeztetést is kapott. Ötödszörré mintha meglett volna az egyik szó, érezte a bizsergést az ujjá hegyén. A szó, amit észlelt: 'feast'. Lakoma, ünnep. Ez eredményesen bevésődött, tudja azóta is, de a többi szó mind elhalt, vagy talán ő csinált valamit rosszul.

A Gazda most kinyilatkoztat. A táblára filccel rajzolja fel a karmát, fodrosan, barna színnel. Jóságosan pillant Istvánra, Gabira a könyvelésről, és a két új franciatanárra. Az ujjával bök rájuk. A választottak kezükbe fognak egy-egy színes tollat, és a táblára firkálnak valamit.

Timi Eszter hideg ujjait érzi a fején, a hajában. Az előadás néhány perce soha nem látott mélységekbe merült, akár egy tengerfeneket pásztázó szpotlámpa. A Gazda háromszor is biztatta őket, hogy szólaljanak meg. Timi még a második körnél tett fel egy kérdést, nem is értette, mitől lett ilyen merész, milyen technika hozta fel belőle a legrejtettebb, legzsigeribb félelmét, mert a fodros, barna karmánál már megélt egy filmszakadást. Most, hogy felszólalt a többi előtt, védtelennek érzi magát. Puhának és rózsaszínnek, mint a nyers hús. A Gazda látszólag elégedett volt a kérdésével, meg is válaszolta finoman, együttérzéssel. A Gazda soha nem áztat senkit csak azért, hogy az illető lelke könnyebb legyen. Minden szava könyörtelen igazság. Timi kérdése után a Gazda gondolkodás nélkül eresztette át magán a szellemvilág válaszát: a magányod egyirányú út, kétoldalt magas kőfalakkal. A fal nem fagy el az út mellett, de neked haladnod kell előre, lázadásnak értelme nincs. (És ha nem jöttél volna rá: az út a kérdező, a fal a válasz.)

Eszter azóta is simogatja a fejét. A nedves zsebkendőt most gyorsan zsebre vágja, szerencsére már nem bámulnak rá a többiek, mint az előbb. Mostanára mindannyian felélénkültek,

őt mintha ki is zárták volna a körből. Péter is kérdezett valamit, bedobta a globális vagyongegoszlás problémáját, és végre Gabi a könyvelésről is felbátorodott, hogy feltegye a kérdését, vajon meg lehet-e gyógyítani a buzikát. A Gazda türelmesen válaszol mindenkinek, vagy, ha a válasz egyelőre meghaladja a jelenlévők spirituális tudásszintjét, megmondja azt is.

Timi felnéz, erőt gyűjt. Eltökéli, hogy magára vonja a Gazda pillantását. Kiegyenesíti a hátát, az állát előre tolja. Hiába. A Gazda már nem foglalkozik vele. Hívja, hívja sorban a többieket, Gabit, Esztert, akik vonásokkal díszítik a csokitortára emlékeztető karmát a táblán. Miről maradt le? Mi ez az egész? Valami zsúr?

A végén mindenki feláll, középen a Gazda vezényel. – Esőt csinálunk! Egyszer már sikerült, valamikor réges-régen, egy elmúlt életben. Ezért fog sikerülni most is. Érzitek? De csak akkor, ha egyek vagyunk. Ha egyvalaki is kilóg a sorból, az eső elmarad.

A Gazda lassan, körbe-körbe lépkedni kezd. Ki meztláb, ki zokniban, engedelmesen felveszi a Gazda ritmusát. Eszter ledobja maga mellé a jegyzetfüzetét, és beáll a csoportba. Ezzel együtt annak az esélye is elvész, hogy Timi megbökje, vagy más módon vonja magára a figyelmét, hátha a másik arca elárulja, hogy az egész csak színlelés. Hátha van egy pont, ahol a rejtőszín alatt megcsillan a valódi; hogy a cégnél való túlélés tanulható. Megsemmisülten, Eszter leejtett füzetlapjára pillant. Nincs ott más, csak néhány iksz, egy barna firka, meg egy szó: feast.

Nem áll fel a földről. A meggyűrődött lila matracról szemléli a többieket, Gabit, Esztert, az újakat, az összes esőcsinálót, középen. Minden félelem elfolyt belőle, mint valami emésztőcsatornából, ráürült a táblára, az X-be, a neve mellé. Lopva rápillant az időre, a telefon kijelzőjén. Most már csak báméskodik, nézelődik, vizslatja az önfeledtséget tettető többieket. Végül, a körtánc elektronpályáin és az üresen heverő jogamatracokon túl, szeme megállapodik a vele szemben gubbasztó, öt bűvölő Istvánon.